

POZDRAV U IME FRANJEVAČKE TEOLOGIJE – SARAJEVO

Dr Velimir VALJAN

Čast mi je u ime Franjevačke teologije u Sarajevu pozdraviti ovaj cijenjeni skup. Zadužen sam da organizatorima i predavačima u ime naše Teologije – profesora i studenata – izrazim želju za uspjeh u tome da sve nas uvedu dublje u tajnu *spasjenja čovjeka i svijeta po Isusu Kristu*: to je i tema ovogodišnjeg tjedna.

Prije petnaestak godina najsnažniji pokretači tjedna, koje treba pozdraviti (profesor T. J. Šagi-Bunić, prof. V. Bajsić i prof. B. Duda), predlagali su u Dekanatu Teološkog fakulteta da sastanak – koji pozdravljam u ime Franjevačke teologije u Sarajevu – promijeni svoj naslov *teološko-pastoralni tečaj* u neki drugi naslov. Predlagano je, tom zgodom, da se nazove simpozij, jer je *tečaj* suviše zvučio krojački i vozački.

Međutim, *teološko-pastoralni tjedan* zavaljeli smo pod tim terminom, ali ne zato što smo svi, kao teolozi, „protrčali” svoju odanost objavi i spasenju svijeta po Isusu Kristu, nego zato što smo u tom sastanku pronašli očitovanje katoliciteta svoje domovinske Crkve. Drag nam je ovaj zbor svećenika naše domovine, koji između božićnih i uskrasnih napora pronađu vrijeme da se kao Božja teološka Crkva sastanu, vide, porazgovore...

Uvidamo da nijedan tjedan nije prošao bez središnje teme kojom se nastojalo proživjeti i doživjeti Drugi vatikanski sabor. U tom smislu, ako tražimo činjenicu katoličke Crkve, možemo kazati da smo u svojim sastancima oživotvorili napore opće Crkve, usađeni Providnošću u svoje prostore i u svoja vremena. Da se nismo sastajali, kao što smo se sastajali, ne bismo ni doživjeli opću Crkvu kojoj pripadamo.

Pripadnost općoj Crkvi, koju najsnažnije očituje domovinska Crkva na ovom Teološko-pastoralnom tjednu, dijelimo mi koji smo u dijaspori. Dok vas pozdravljam u ime dijaspore naše domovinske Crkve, u isto vrijeme očitujem našu odanost toj Crkvi, kojoj je toliko dobra učinio Teološko-pastoralni tjedan. Mi smo iz dijaspore gledali na Tjedan i njegov katolicitet i sudjelovali koliko smo mogli u njegovim naporima.

Dijaspora ima svoju vrijednost u Crkvi. Kad pohrlimo u Zagreb – kao svoju crkvenu i teološku metropolu – prvi nam Zagreb može zamjeriti ako se pojavimo s provincijalnim osjećajima vrijednosti. Dijaspore ima svoju dijalektiku, svoje napo-

re, svoja iskustva i kao takva traži i razumijevanje metropole. Osim ako i metropola nije postala dijaspora, pa ćemo se bolje razumjeti.

Zato iskreno, kršćanski i katolički, pozdravljam kršćansku i katoličku Crkvu teologa i svećenika naše domovine, sabranu ovdje. Duh koji vodi Crkvu očitovao je svoju snagu u Crkvi naše domovine. Izabrao je i ovaj sastanak kao oblik svoga djelovanja. Neka nam plodovi toga istog Duha, i s ovog sastanka, budu svima na korist.